

Thuyết minh về Ngô Tử Văn Ngữ Văn lớp 10 mẫu 1

Nguyễn Dữ là tác giả nổi tiếng của văn học trung đại Việt Nam. Tên tuổi của ông gắn liền với danh tiếng của bộ truyện “Truyền kỳ mạn lục”, tác phẩm được đánh giá là “thiên cổ kỳ bút” của nền văn học nước nhà. Truyền kỳ mạn lục mang tính đấu tranh rất cao vì nó thể hiện ước muốn được “tháo gông, phá xiềng” của các tầng lớp bị áp bức trong xã hội phong kiến.

Tư tưởng "quả báo nhãn tiền" cũng được nêu rõ trong những câu chuyện của Nguyễn Dữ. Nhân vật chính trong đa số các câu chuyện trong truyền kỳ mạn lục thường là người nông dân hiền lành, chất phát luôn bị đè nén áp bức. Còn kẻ áp bức, lợi dụng chức quyền, tiền tài để chiếm đoạt tài sản và bản thân người khôn khó hơn mình cuối cùng đều mang kết quả không tốt. Trong đó “Chuyện chức phán sự đền Tản Viên” là tác phẩm đặc sắc, nổi bật nhất trong Truyền kỳ mạn lục, ca ngợi tính cách dũng cảm, kiên cường, chính trực, dám chống lại cái ác đến cùng, trừ hại cho dân của nhân vật Ngô Tử Văn một người trí thức nước Việt. Nguyễn Dữ mượn những tính cách của Ngô Tử Văn để phê phán hiện thực xã hội phong kiến.

Ngô Tử Văn tên là Soạn là người huyện Yên Dũng, đất Lạng Giang. Chàng có tính tình cương trực, thẳng thắn, khảng khái, nóng nảy, thấy sự gian tà thì không thể chịu được. Lời giới thiệu mang giọng ngợi khen, có tác dụng định hướng cho người đọc về hành động kiên quyết của nhân vật này. Minh chứng rõ ràng cho tính cách cứng cỏi của Ngô Tử Văn là hành động đốt đền tà của chàng. Trong khi mọi người đều lác đầu, lè lưỡi, không dám làm gì quỷ thần ở ngôi đền gần làng quấy hại nhân dân thì Tử Văn vẫn kiên quyết, công khai, đường hoàng, tắm rửa sạch sẽ, khấn trời rồi châm lửa đốt đền. Hành động đó của chàng xuất phát từ tấm lòng muốn diệt trừ yêu ma, trừ hại cho dân, từ lòng tự tin vào chính nghĩa của Ngô Tử Văn. Hành động vung tay của Tử Văn khi dân làng ngăn cản anh đốt đền thổ công chứng tỏ cốt cách khảng khái của kẻ sĩ học sách thánh hiền khác với những kẻ nhút nhát chịu đầu hàng trước những thế lực tàn bạo.

Sau khi đốt đền xong, chàng trở về nhà thì cảm thấy trong người khó chịu, đầu lảo đảo, bụng run run. Trong cơn nóng sốt chàng thấy một người đội mũ trụ tự xưng là cư sĩ đi đến buông lời mắng mỏ, đe dọa, kiên quyết kiện Tử Văn xuống tận Diêm Vương nếu không dựng lại ngôi đền như cũ. Trước sự ngang ngược trắng trợn, quyền phép đáng sợ của hồn ma tướng giặc, Tử Văn vẫn điềm nhiên, không hề run sợ mà còn tự tin, không coi những lời đe dọa ra gì, thậm chí chẳng thèm tiếp lời hắn. Thái độ ấy thể hiện một khí phách cứng cỏi, một niềm tin mạnh mẽ vào chính nghĩa, sự đúng đắn trong hành động của Ngô Tử Văn. Nói xong hắn phát áo đi. Chiều tối lại có một ông già, áo vải mũ đen, phong độ nhàn nhã đến nhà Tử Văn tự

xung là Thổ Công. Đến kẻ đầu đuôi sự tình về việc làm ngang ngược của tên tướng giặc cho Tử Văn nghe.

Rồi Tử Văn cùng Thổ Công bày mưu để vạch trần bộ mặt gian xảo của tên tướng giặc, Tử Văn vẫn lời dặn của thổ công. Đến đêm bệnh càng nặng thêm, rồi chàng thấy mình bị 2 tên quỷ sứ đến bắt xuống địa ngục. Sau nửa ngày đường, cảnh địa phủ rùng rợn với quỷ sứ hung ác, con sông đầy gió tanh sóng xám. Tử Văn bị bọn quỷ sai lôi đi rất nhanh, bị phán xét lạnh lùng là kẻ “tội sâu ác nặng, không được liệt vào hàng khoan giảm”, bị kết thêm tội ngoan cố bướng bỉnh nhưng chàng chẳng hề run sợ, không hề nhụt chí, một mực kêu oan "Ngô Soạn này là một kẻ sĩ ngay thẳng ở trần gian, có tội lỗi gì xin bảo cho không nên bắt phải chết một cách oan uổng", chàng đòi phải được phán xét công khai, minh bạch. Khi đối diện trước Diêm vương một vị thần nắm giữ cán cân công lý, Tử Văn vẫn bình tĩnh, dùng lời lẽ cứng cỏi để tự bảo vệ mình. Tử Văn đấu tranh vạch tội tên tướng giặc bằng những lí lẽ cứng cỏi, bằng chứng không thể chối cãi, giọng điệu rất đanh thép, hùng hồn. Chàng đã bảo vệ lẽ phải mà bất chấp tính mạng của mình, không chịu khuất phục trước uy quyền, kiên quyết đấu tranh cho công lí và lẽ phải đến cùng. Kết quả, chàng đã chiến thắng tên tướng giặc xảo trá, bảo toàn được sự sống của mình.

Sau một tháng, chàng được thổ công tiến cử vào chức phán sự đền Tản Viên. Tử Văn vui vẻ nhận lời thổ công, thu xếp công việc rồi không bệnh mà mất. Chức phán sự ở đền Tản Viên là một phần thưởng xứng đáng cho tấm lòng trừ gian diệt bạo bảo vệ công lý của chàng. Chiến thắng ấy của Ngô Tử Văn có nghĩa vô cùng to lớn, đã trừng trị đích đáng hồn ma tướng giặc xảo trá, làm sáng tỏ nỗi oan khuất, phục hồi chức vị cho thổ thần nước Việt, giải trừ tai họa cho nhân dân.

Ngữ Văn 10 thuyết minh về Ngô Tử Văn mẫu 2

Các nhà văn, nhà thơ thời xưa khi sáng tác văn chương thường quan niệm “Văn dĩ tải đạo, thi dĩ ngôn chí”. Phải chăng cũng vì vậy mà hình tượng của người trí thức được yêu mến và nhắc đi nhắc lại trong nhiều tác phẩm lúc bấy giờ? Nguyễn Dữ cũng đã góp thêm nét vẽ chân dung người trí thức đương thời qua hình ảnh nhân vật Ngô Tử Văn trong “Chuyện chức phán sự đền Tản Viên” trích trong áng thiên cổ kì bút “Truyện kì mạn lục”. Qua câu chuyện mang đậm yếu tố kì ảo này, chân dung Ngô Tử Văn khẳng khái, cương trực quyết tâm chống lại cái xấu, cái ác mang những phẩm chất của một kẻ sĩ hiện lên thật rõ nét.

Ngô Tử Văn xuất hiện bằng những lời giới thiệu rất ngắn gọn và cụ thể về tên họ, quê quán, tính tình và phẩm chất. Đây là một lối giới thiệu rất đặc trưng của văn xuôi trung đại. Tác giả đã để cho nhân vật hiện lên qua những nét rất cơ bản nhưng

đặc biệt trực tiếp giới thiệu được tính cách, phẩm chất của nhân vật để từ đó dẫn dắt đến những sự việc hoặc những tình tiết xảy ra trong câu chuyện “Chàng khảng khái, nóng nảy, thấy gian tà thì không thể chịu được”. Đó không phải chỉ là những lời đánh giá chủ quan mà như một lời nhận xét rất khách quan “vùng Bắc người ta vẫn khen là một người cương trực. Tính cách ấy, Tử Văn vẫn giữ nguyên tới cuối tác phẩm và là tiền đề cho hành động quyết liệt của nhân vật sau này. Không vòng vo, nhân vật Tử Văn đã nhanh chóng đến với người đọc một cách vô cùng chân thực mang bóng hình của một bậc trí thức, nhà Nho cương trực.

Qua cuộc chiến đấu quyết liệt với tên Bách hộ họ Thôi, Ngô Tử Văn như “vàng đã qua thử lửa” sáng lên tinh thần dũng cảm, cương quyết trước gian tà, thực hiện đúng trách nhiệm của một người có học thức nhận biết được cái xấu, cái ác. Nghe tin ngôi đền trong làng bị yêu quái hù dọa Thôi quấy nhiễu, với tính tình nóng nảy và bộc trực, không chịu đứng nhìn cái ác đang hoành hành, Tử Văn “rất tức giận, một hôm tắm gội sạch sẽ, khấn trời rồi châm lửa đốt đền”. “Đốt đền” đó là một hành động mà không phải ai cũng dám làm, bởi đền miếu là những nơi của tín ngưỡng, linh thiêng “mọi người đều lắc đầu là lưỡi, lo sợ thay cho Tử Văn”. Nếu chỉ thoáng qua thì chắc hẳn nhiều người sẽ nghĩ đây là một hành động bông bột, thiếu suy nghĩ của một kẻ đang trong cơn nóng giận. Nhưng không, trước hành động đốt đền, Ngô Tử Văn đã tắm gội sạch sẽ, khấn trời đất công khai và dâng hoàng rồi mới châm lửa đốt. Người trí thức này hiểu được sự linh thiêng của thần thánh, trời đất, cũng nhận biết được hành động mình đang làm nên đã tiến hành đầy đủ những nghi lễ chứ không phải là hành động làm càn của một kẻ vô học.

Đó không phải là một sự liều lĩnh nữa, mà ở đây đã chứng tỏ bản lĩnh dám đương đầu với những khó khăn, thử thách để giành lại ngôi đền, giành lại cuộc sống bình yên cho dân làng của Ngô Tử Văn. Chàng đốt đền bởi chàng bất bình, tức giận vì hồn ma viên bách Hộ đã chiếm giữ ngôi đền để tác oai tác quái trong nhân gian, tất cả là vì lợi ích chung của nhân dân chứ không bởi bất kì một lí do cá nhân nào của Tử Văn. Không phân biệt con người hay ma quỷ, lẽ công bằng đều được chàng thực thi. Chàng như ánh sáng của chính nghĩa không chỉ dũng cảm đẩy lùi gian tà mà còn đánh vào sự mê tín, mê hoặc làm cho con người ta trở nên yếu đuối, nhu nhược.

Phải chăng ý thức trách nhiệm cùng lương tâm của một kẻ sĩ đã không cho phép Tử Văn chỉ đứng nhìn ngay cả khi biết những hành động đó có thể làm cho chàng gặp nguy hiểm? Sự khảng khái của chàng một lần nữa thể hiện qua thái độ coi thường tên tướng giặc với những lời lẽ hăm dọa của hắn. “Tử Văn mặc kệ, vẫn cứ ngồi ngất ngưỡng tự nhiên”. Chàng ung dung khi đối mặt với những nguy hiểm bởi chàng tự tin vào chính nghĩa mà mình đang nắm giữ, tin hành động của mình là hành động theo lẽ phải. Sự tự tin của người trí thức một lần nữa chứng tỏ bản lĩnh

phi phạm, cái cần thiết nhất để Tử Văn có thể bảo vệ chính nghĩa. Chính bởi theo chính nghĩa nên chàng đã được thần linh dang tay phù trợ giúp. Thổ Công đã giúp chàng hiểu rõ được bộ mặt xảo trá của kẻ thù, hiểu được trước mắt có biết bao khó khăn đang chờ chàng và mách kế để tiếp thêm động lực cho Tử Văn trong cuộc chiến tranh đầy cam go ấy.

Ngô Tử Văn đã bắt đầu bước đến những hồi căng thẳng nhất của trận chiến sinh tử ấy. Cuộc đấu tranh không hề đơn giản, nó khốc liệt và dai dẳng, nó không chỉ ở cõi trần, cõi người mà còn cả âm ti, địa phủ. Chàng bị quỷ bắt xuống địa ngục và sắp phải đối mặt với những hình phạt ghê rợn thế nhưng tinh thần khảng khái ấy vẫn không hề bị lu mờ mà còn sáng lên hơn bao giờ hết. Không chùn bước, chàng kêu to khảng định: “Ngô Soạn là một kẻ sĩ ngay thẳng ở trần gian, có tội lỗi gì xin bảo cho, không nên bắt phải chết một cách oan uổng”. Vững lòng tin về nhân phẩm của mình, chàng đã dám nói lên, dám kêu oan và sau nữa là dám vạch trần bộ mặt của kẻ gian tà. Trước lời kết tội của Diêm Vương, Tử Văn đã cầu xin được phán xét minh bạch công khai không một chút nhún nhường. Dù bị tên Bách hộ một mực vu oan giáng họa nhưng chàng không hề nao núng, sợ hãi làm cho lời lẽ và thái độ của tên tướng giặc kia trở nên xảo trá và khiến hắn tự lột chiếc mặt nạ xấu xa của chính mình. Chiếc mặt nạ của hắn rơi xuống cũng là lúc lá cờ chiến thắng của chính nghĩa giương lên mà chính Tử Văn là người cầm lá cờ ấy một cách kiêu hãnh. Đứng trước công đường, đối mặt với những khó khăn, khí phách của của đấng quân tử càng được thể hiện sáng rõ.

Những yếu tố kì ảo xuất hiện trong tác phẩm không chỉ tăng thêm sự hấp dẫn của tác phẩm mà còn vừa làm bật lên sự chính trực, bản lĩnh cứng cỏi nhân vật Ngô Tử Văn vừa tô đậm thêm chiến thắng của con người trước cái xấu và cái ác. Nhìn sâu hơn vào câu chuyện, dường như Nguyễn Dữ đang muốn gửi gắm ước nguyện về một anh hùng của chính nghĩa sẽ đứng lên bảo vệ cho đất nước, nhân dân như cách mà Tử Văn đã bảo vệ dân làng trước sự xâm chiếm của tên tướng giặc phương Bắc. Phải yêu quý, và gắn bó với quê hương biết chừng nào, phải xót xa và đau đớn trước nỗi đau dân nước biết chừng nào, những hành động của Tử Văn mới quyết liệt và dữ dội đến thế! Đó là sự chiến đấu đến cùng, là sự tự tôn dân tộc, là sự quyết tâm sắt đá khó lòng lay chuyển. Chính bởi vậy, chiến thắng của Tử Văn lại càng có ý nghĩa hơn, nó sẽ khơi dậy tinh thần yêu nước, yêu công bình và sẵn sàng xả thân vì chính nghĩa của biết bao những trí thức lúc bấy giờ.

Cuộc chiến đấu không khoan nhượng của Ngô Tử Văn là một tấm gương phản chiếu nhân cách cao đẹp, bản lĩnh cứng cỏi, thái độ kiên quyết chống lại những thế lực đen tối của một kẻ sĩ. Lời bình kết thúc câu chuyện “VẬY KẺ SĨ, KHÔNG NÊN KIÊNG SỢ SỰ CỨNG CỎI” cùng với hình tượng Ngô Tử Văn như một lời kêu gọi, một

lời động viên, cổ vũ thôi thúc người trí thức hành động quyết liệt để công bằng, chính nghĩa sẽ tồn tại vĩnh hằng, vĩnh cửu ở mọi thời đại.